

РЕШЕНИЕ

№ 39085

гр. София, 24.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разглежда дело номер **6551** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.
Образувано е по жалба на Далал А. А. М., ЕГН: [ЕГН], гражданка на С., с предоставен хуманитарен статут в Р.България дата на раждане: 10.05.1982 г., лично и като майка и законен представител на малолетното дете Х. А. Г., [дата на раждане] ЕГН: [ЕГН] Гражданство: С., с предоставен хуманитарен статут в Р.България и непълнолетно дете: А. А. Г., [дата на раждане] , [ЕГН], Гражданство: С., с предоставен хуманитарен статут в Р.България, със съдебен адрес: [населено място], [улица], чрез адв. К. С. срещу заповед № ЗСПД/Д-С-В3/2079 от 28.05.2025 г. на Е. Г. Б. - Директор на Дирекция „Социално подпомагане” - В.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена в противоречие на материалния закон и целта на ЗСПД. Иска се отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателите, се представляват от адв. С., който поддържа подадената жалба и моли като незаконосъобразна оспорената заповед да бъде отменена. Претендира разноси по делото по реда на чл. 38, ал. 2 във вр. ал. 1, т. 2 от ЗА

Ответникът – Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – В., се представлява от юрк. Б., който оспорва жалбата като неоснователна, по доводи изложени в депозиран отговор на жалбата. Не претендира разноси.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен съд София - град, Трето отделение, 70-ти състав, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и

правна страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление – декларация № ЗСП/Д-С-В3/2079 от 21.05.2025 г. на Далал А. А. М., гражданка С., с предоставен статут на бежанец в Р.България с която на основание чл. 7, ал. 1 от ЗСПД е поискано отпускане на месечна помощ за децата си, едното от които А. А. Г. е ученик в пети клас, а другото – Х. А. Г., посещава първа група в детска градина № 52 „Илинденче“.

По повод на подаденото заявление е издадена оспорената Заповед ЗСП/Д-С-В3/2079 от 28.05.2025 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – В. - отказ за отпускане за две деца на месечна помощи за дете до завършване на средно образование помощ, Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че заявителката не е сред кръга лица, посочени в чл. 3, т. 5 от Закона за семейните помощи като субекти на правото на помощи, доколкото не е българска гражданка – от една страна, а от друга – че е сирийска гражданка, а Република България няма сключен договор Сирийска Арабска Република, който да предвижда предоставянето на такава помощ.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 02.06.2025 г., видно от известието за доставяне.

По делото са представени и други доказателства съставляващи административната преписка по издадения акт, приети от съда като доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Съобразно чл. 10, ал. 4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ или упълномощено от него лице.

Процесната заповед отговаря не отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата макар да е издадена от компетентен орган и в законоустановената писмена форма, не отговаря на изискването на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК.

Съдът счита, че процесната заповед е немотивирана съгласно нормите на АПК, защото издаващият орган бланкетно и без да изложи конкретни мотиви в подкрепа на твърдението си, че са налице основания за отказ по реда на чл. 3, т. 5 от ЗСПД да бъде изплащана месечна помощ за двете деца на жалбоподателката, е издал процесната заповед. От съдържанието на заповедта, не става ясно, на какви данни се позовава административния орган и от къде изхождат заключенията, за да изведе своя извод, за това че жалбоподателката не отговаря на условията за предоставяне на месечна помощ.

С обжалваната заповед е отказана месечна помощ за отглеждане на деца, които не са навършили 18 годишна възраст на основание чл. 7, ал. 1, във вр. с чл. 4а ЗСПД.

Според чл. 7, ал. 1 от ЗСПД, месечните помощи за дете до завършване на образованието, но до не повече от 20-годишна възраст, се предоставят на семейства, които отговарят на условията по чл. 4а и живеят постоянно в страната, при условие че детето не е настанено за отглеждане извън

семейството по реда на чл. 26 от ЗЗД, редовно посещава подготвителните групи в детските градини или училищата за задължително предучилищно образование, освен ако това е невъзможно поради здравословното му състояние.

В административното производство по никакъв начин не са изследвани предвидените в чл. 7, ал. 1 и чл. 4а от ЗСПД предпоставки и респективно отказът не е базиран на тях. Не е съобразена и нормата на чл. 7, ал. 4 от ЗСПД относно размерът на помощта, който следва да се определи по реда на чл. 4а, ал. 3 като общ размер на помощта за семейството в зависимост от броя на децата, за които се получава.

Посочените от административния орган правни норми не кореспондират с фактическото положение, което следва служебно да бъде установено от решаващия орган.

В случая като мотив за отказът е посочена нормата на чл. 3, ал. 1, т. 5 от ЗСПД, която норма предвижда, че право на семейни помощи за деца наред с другите лица имат семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. Следва да се посочи, че по отношение на лицата с временна закрила други два закона - Законът за социалното подпомагане и Законът за убежището и бежанците предвиждат, че лицата с временна закрила имат право на социално подпомагане.

При тази правна рамка, дори и да се приеме, че акта отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, настоящият съдебен състав на съда приема, че оспореният акт е издаден и в нарушение на материалния закон.

Основанията за този извод са следните: Законът за семейните помощи регламентира правото на семейни помощи за чуждите граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. Жалбоподателката е лице, което ползва временна закрила и като такова има право да остане на територията на Република България и право на социално подпомагане, съгласно чл. 32, ал. 3 от ЗУБ. Законът за социалното подпомагане, както вече се посочи, също предвижда право на социално подпомагане на лицата, ползващи се с временна закрила - чл. 2, ал. 6 във връзка с ал. 3 от ЗСП. Т.е. на основание чл. 3, ал. 1, т. 5 от ЗСПД във връзка с чл. 32, ал. 3 от ЗУБ и чл. 2, ал. 6 във връзка с ал. 3 от ЗСП жалбоподателката и децата ѝ, имат право на търсената помощ и изводът на административния орган, че не може да са субекти на търсената семейна помощ е незаконосъобразен. Лицата, ползващи временна закрила имат гарантирано от българския закон право на еднократна помощ за ученик в първи клас.

По тези съображения съдът приема, че оспореният акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателката, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания.

По разностките по делото:

При този изход на спора, предвид представения по делото договор за правна защита и съдействие, според който процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, на адв. К. С. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание [чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК](#), чл. 10, ал. 6 от ЗСПД, Административен съд - София-град, Трето отделение, 70-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСПД/Д-С-ВЗ/2079 от 28.05.2025 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - В..

ИЗПРАЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. за произнасяне по заявление-декларация на Далал А. А. М., ЕГН: [ЕГН], гражданка на С., с предоставен хуманитарен статут в Р.България, с която е поискано да ѝ бъде отпусната месечна помощ за двете ѝ деца.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – В. към Агенция за социално подпомагане да заплати на адв. К. С., [населено място], [улица], сумата от 1000 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл. 10, ал. 6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: